

Wass Albert csodája tovább él.

Történelmünk jelenlegi tragikomédiájában, amikor napjainkat a politikai mellébeszélés, a gátlástalan hazudozás, a gazdasági krízis, a forint agóniája, és az öregségre lehelkedő nyomorúság keseríti, amikor már torkig vagyunk Győzikkével, a vacsora csatákkal, Mónikával és az eléje hordott szennyel, és amikor már a „celeb” szótól is rosszul vagyunk, akkor lelket gyógyító hatással volt a huszonnégy óra, melynek leforgása alatt marathont olvasást rendeztek Zalasabarban a kultúra érdekében.

Az ötlet egy, a hazáért és a nemzeti kultúráért tett távgyaloglás alatt született meg Hegedüs Gergelynek köszönhetően. Tizenhat város vett részt a februári marathont olvasásban. A lelkesedés a határokon túlra is elért: négy város Erdélyben, és a déli Zenta is részt vettek. Hogy a kis zalaszabari település mintegy hatszáz lakosával is bekapcsolódhatott a nagyvárosok előkelő sorába, az a helyi plébánosnak, Kelemen Istvánnak, köszönhető.

Különleges „tüntetés” volt ez, melynek célja, hogy Wass Albert az iskolai tankönyvekben is helyet kapjon.

Wass Albert írásait az Isten-hit, a becsületesség, a hazaszeretet, a szépre való törekvés fémjelezi: és ezek olyan értékek, amelyek torz, materialista időnkben kivesző-félben vannak, pedig soha még nem volt ilyen nagy szükségünk az idealizmusra.

Az esemény résztvevői nemcsak helyiek voltak, hanem jöttek Zalaegerszegről, Keszthelyről és Nagykanizsáról is.

Zalasabarban a Kis-Balaton múzeum adott otthont a rendezvénynek, amit február 20-21-én tartottak. Az egyébként télen zárva tartott múzeum zordon hideg volt, de ez semmit sem vett el a lelkesedésből.

Az esemény mind a tizenöt városban és Zalasabarban egyforma keretek között folyt le: mindenütt pénteken este hatkor a magyar és a székely himnuszok éneklésével kezdődött, majd huszonnégy órán keresztül, megállás nélkül, egymást felváltva olvastak a résztvevők Wass Albert írásaitól a megjelenteknek. Sem éjjel, sem nappal, egyetlen percre sem szakadt meg a felolvasás. Különösen kedves volt, amikor az üde gyermek hangok közvetítették Wass Albert búbajos erdei meséit. Biztos vagyok abban, hogy ez különösen tetszhetett a nagy Öregúrnak, ha az egyik csillagról éppen alá tekintett, mert csak ezek a kristály hangok tudták élethűen tolmácsolni a Gombacsináló Manó keserűségét és aggodalmait. Mind a tizenhat helyen egyszerre, szombaton este ért véget az esemény a Szózat eléneklésével.

A visszhang nagyon pozitív volt, és így az elhatározás marad: amíg a kitűzött célt el nem érik, addig a marathont olvasást minden év februárjában megtartják, remélve hogy egyre több város fog csatlakozni a „tüntetés”-hez, és egyre több résztvevőre számíthatnak a rendezők.

Voltak a lelkes jelenlevők között, akik félénken, sotto voce, megkérdezték: érdemes? El lehet érni ezzel valamit? Bizonyára. Más országokban, különösen az USA-ban van erre hasonló példa a hatvanas évekből. Az igazi eredményt a jövő fogja megmutatni. De egy, szinte váratlan eredmény már is nyilvánvaló volt: a résztvevő emberek közel kerültek egymáshoz, mindenki érezte azt a különleges lelki kapcsolatot, ami létre jött. Mindenki érezte, hogy lelkileg feltöltődött, nemcsak Wass Albert szavai hatására, hanem különleges, felemelő érzés volt, hogy ez alkalommal nem politikai, nem gazdasági, nem materiális célok érdekében „demonstráltak”, hanem egy szebb, emelkedettebb, és remélhetőleg az elkövetkező generációkra is kiható törekvésért.

Az elhivatottság méltón tükrözte a magyar ember veleszületett nemességét és a szép utáni vágyát.

Balogh Petres Judith